

Т. Б. Ніколаєнко, доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри теорії права
та кримінально-процесуальної діяльності
Національної академії Державної прикордонної служби України
імені Богдана Хмельницького
ORCID ID: 0000-0002-4587-2561

А. А. Вознюк, доктор юридичних наук, професор,
завідувач наукової лабораторії з проблем протидії злочинності
ННІ № 1 Національної академії внутрішніх справ
ORCID ID: 0000-0002-3352-5626

Г. С. Крайник, кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри права та публічного управління Житомирського
державного університету імені Івана Франка
ORCID ID: 0000-0001-7018-7710

ОСОБЛИВОСТІ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ У РАЗІ ВВЕДЕННЯ В ОМАНУ СУД В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

У статті на основі аналізу кримінально-правових проблем, які виникають у результаті повномасштабного вторгнення російських терористичних військ в Україну, розглядаються питання кримінальної відповідальності в умовах воєнного стану на прикладі аналізу статті 384 КК України «Введення в оману суду та іншого уповноваженого органу». Закцентовано увагу на відмежуванні обставин/ознак «вчинення злочину в умовах воєнного стану» та «вчинення злочину з використанням умов воєнного стану». Встановлено, що «вчинення злочину в умовах воєнного стану» та «вчинення злочину з використанням воєнного стану» є різними обставинами/ознаками, які визначають диференціацію та індивідуалізацію кримінальної відповідальності. Доведено, що введення воєнного стану не впливає на кваліфікацію кримінального правопорушення «введення в оману суду або іншого уповноваженого органу» за відсутності унормування такої кваліфікаційної ознаки в її положеннях. Доведено, що така позиція законодавця є цілком виправданою та логічною, оскільки недоцільно щоразу в разі виникнення певних умов вносити зміни в законодавство, необґрунтовано перевантажуючи нормативний матеріал. Такі умови мають ураховуватися при призначенні покарань. Установлено, що в разі вчинення кримінального правопорушення «Введення в оману суду та іншого уповноваженого органу» судам потрібно звертати особливу увагу на вказану ознаку. Не може бути виправданою жодна з позицій, яка виникає, яка виникає в умовах воєнного стану, як наприклад потреба призову на військову службу за мобілізацією, на особливий період, захист національних інтересів, забезпечення територіальної цілісності в разі умисного введення суду в оману.

Ключові слова: брехливі свідчення, введення суду в оману, диференціація, індивідуалізація, кримінальна відповідальність, кримінальне правопорушення, лжесвідчення, неправдиві судження, об'єкти кримінального правопорушення, призначення покарання, суб'єкт злочину, суб'єкт кримінального правопорушення.

T. B. Nikolaienko, A. A. Vozniuk, H. S. Krainyk. Peculiarities of criminal liability in case of misleading the court in martial law conditions

The article, based on the analysis of criminal legal problems that arise because of the full-scale invasion of Russian terrorist forces into Ukraine, considers the issue of the influence of martial law on criminal liability and an example of the analysis of Article 384 of the Criminal Code of Ukraine "Misleading the court and other authorized body". Attention is focused on distinguishing the circumstances/characteristics of "committing a crime under martial law" and "committing a crime using the conditions of martial law". A distinction was made that "Committing a crime under martial law" and "Committing a crime using martial law" are different circumstances/characteristics that determine the differentiation and individualization of criminal liability. It has been proven that the change in the legal regime in the state does not affect the qualification of the criminal offense "Misleading the court or other authorized body" in the absence of normalization of such a qualifying feature in its provisions. It has been proven that such a position of the legislator is completely justified and logical, since it is impractical to make changes to the legislation every time when certain conditions arise, unreasonably overloading the regulatory material. Such conditions must be considered when qualifying criminal offenses and imposing punishments. It has been established that in the case of committing the criminal offense of "Misleading the court and other authorized body", the courts must pay special attention to the individualization of criminal responsibility when imposing punishment in the case of committing the specified

offense using the conditions of martial law. None of the positions that arise in the difficult psychological and legal circumstances of the introduced martial law associated with the full-scale invasion of the Russian troops in Ukraine can be justified, such as: the need for conscription for military service for mobilization, for a special period, protection of national interests, ensuring territorial integrity in case of deliberate misleading of the court.

Key words: criminal liability, criminal offence, differentiation, false investigations, individualization, misleading the court, objects of criminal offence, perjury, sentencing, subject of a criminal offence, subject of the crime, subjective side of the crime.

Постановка проблеми. У сучасних умовах трансформації судової системи України, запровадження зокрема єдиної інформаційно-комунікаційної системи, утвердження верховенства права та фоні агресивних та незаконних дій держави-агресора є чи не найактуальнішим на сьогодні. Потреба формування пріоритетних цінностей, захист гарантованих Конституцією України прав і свобод вимагають належної правової позиції. Усі учасники судового процесу мають бути впевнені у цьому. Заходи кримінально-правового впливу є одними із засобів їх забезпечення. Проте умови сьогодення вносять чималі корективи. Тому з урахуванням цього є потреба в акцентуванні уваги на забезпеченні справедливості та законності рішень, де зміна правового режиму в державі не повинна стати на перешкоді цьому. Тому з урахуванням цього є потреба дослідити такі питання крізь призму диференціації та індивідуалізації кримінальної відповідальності в разі введення суду чи іншого уповноваженого органу в оману в умовах воєнного стану.

Аналіз останніх досліджень. Питання особливостей кримінальної відповідальності в контексті її диференціації серед учених стало актуальним від моменту запровадження особливого періоду. Здебільшого ці питання розглядаються стосовно окремих кримінальних правопорушень, актуальність яких була зумовлена посиленням кримінальної відповідальності. Це стосується зокрема військових кримінальних правопорушень, кримінальних правопорушень проти життя, здоров'я, волі та честі особи, кримінальних правопорушень, які посягають на статеву свободу та недоторканність особи та її власність. Щодо окремих кримінальних правопорушень, як наприклад, «Введення в оману суду або іншого уповноваженого органу» (стаття 384 Кримінального кодексу України), то воно досліджувалося у контексті особливостей кваліфікації кримінального правопорушення, одержання доказів у кримінальному провадженні та ін. Цим питанням чималу увагу приділяли Н. Алексеева, М.Бажанов, А.Вусал, Л. Палюх, В.Нікітенко, В.Матвійчук, М.Мельниченко, М.Шепітько, Є.Фесенко, Ю.Юшин та ін.. Проте з уведенням воєнного стану, зміною відповідно правового режиму в державі питання особливостей кваліфікації вказаного правопорушення не піддавались жодному науковому дослідженню. Тому з урахуванням цього звернемо увагу на вплив зміни правового режиму на унормування кримінальної відповідальності за «Введення в оману суду або іншого уповноваженого органу» (стаття 384 Кримінального кодексу України).

Метою статті є аналіз особливостей кримінальної відповідальності у разі введення в оману суд, вчинені в умовах воєнного стану.

Виклад основного матеріалу. Ще 2014 року, коли небезпека державній цілісності та недоторканності України зумовила проведення мобілізації, зміна правового режиму в державі (початок дії особливого періоду) вплинула на рівень злочинності. Від початку воєнних дій рівень військової злочинності зріс усемеро. За окремі військові злочини спостерігалася негативна динаміка до зростання у 12 разів, за вчиненням тяжких та особливо тяжких злочинів – удвічі, з питомою вагою у структурі загальної злочинності – у 20 разів [1, с. 6; 2; 3; 4; 5]. Така тенденція була зумовлена масовістю потрапляння до лав військовослужбовців осіб з військовозобов'язаних, які у зв'язку з мобілізацією не бажали дотримуватись вимог Статутів Збройних Сил України щодо правил взаємовідносин між військовослужбовцями, беззаперечного виконання наказів/розпоряджень командирів, дотримання військової дисципліни тощо. Для забезпечення військової дисципліни, яка під час воєнних дій є складовою забезпечення національної безпеки, обороноздатності держави, законодавцем було ухвалено рішення щодо посилення кримінальної відповідальності за вчинення окремих злочинів (військових кримінальних правопорушень) та диференціації кримінальної відповідальності з урахуванням зміни правового режиму в державі (умови особливого періоду чи воєнного стану). Слід нагадати, що на момент запровадження особливого періоду у 2014 році норми Особливої частини Кримінального кодексу України не передбачали особливий період як обставину, яка впливала на кримінальну відповідальність. У законодавстві було лише диференційовано відповідальність у разі вчинення злочинів в умовах воєнного стану чи бойовій обстановці. І лише у 2015 році, з ухваленням Закону України «Про внесення змін до КК України щодо посилення відповідальності за окремі військові злочини» було диференційовано кримінальну відповідальність за вчинення військових злочинів/кримінальних правопорушень з урахуванням зміни правового режиму в державі – особливого періоду, воєнного стану чи бойової обстановки [6]. Проте така ситуація не вирішила повною мірою питання диференційованого підходу щодо кримінальної відповідальності за вчинення зазначених правопорушень з урахуванням зміни правового режиму в державі.

З унормуванням особливого періоду як кваліфікаційної (обтяжувальної) ознаки військових кримінальних правопорушень не було встановлено правового визначення часових меж дії особливого періоду. Така позиція на той період створила неоднозначність розуміння та різноманітність застосування на практиці

«особливого періоду» як кваліфікуючої ознаки військових кримінальних правопорушень. І хоча Верховний Суд у своєму рішенні поставив крапку в цьому питанні, на законодавчому рівні воно не отримало свого належного визначення.

Щодо диференціації відповідальності, то яскравим прикладом є введення 27.11.2018 воєнного стану в окремих областях України [7]. Така позиція сприяла неоднозначному ухваленню з боку суддів рішень щодо призначення покарань за вчинення військових злочинів (кримінальних правопорушень) з урахуванням зміни правового режиму в державі. Мова йде про те, що у разі вчинення військового злочину (кримінального правопорушення) військовослужбовцем на той час на території, де «діяв режим воєнного стану, кваліфікація відбувалася за правилами вчинених діянь в умовах воєнного стану. При цьому у разі вчинення аналогічних правопорушень, які відбувалися на території поза дією на ній воєнного стану, кваліфікація відбувалася за правилами кваліфікації вчиненого діяння за територіальним принципом, тобто кваліфікація військового злочину (кримінального правопорушення) відбувалася як за вчинення діяння в умовах особливого періоду» [8, с.20]. 2022 року з уведенням 24 лютого воєнного стану на всій території України питання щодо кваліфікації кримінальних правопорушень з урахуванням зміни правового режиму в державі за територіальним принципом постали неактуальними [9]. Проте в нових умовах воєнних дій, які були зумовлені нападом РФ на Україну, представники держави-агресора, а також несумлінні українські мешканці, які, використовуючи умови, коли громадяни, рятуючи своє життя, полишали домівки, майно, іншу власність, безперешкодно заволодівали майном чи отримували таку можливість, застосовуючи насильство. Така ситуація сприяла шаленому сплеску корисливої злочинності та поширенню самоправства серед населення стосовно так званих «мародерів». У зв'язку з цим законодавцем було ухвалено рішення щодо посилення кримінальної відповідальності за вчинення корисливих кримінальних правопорушень в умовах воєнного стану [10]. Проте таке рішення не отримало належного правового урегулювання.

По-перше, законодавець ухвалив рішення щодо унормування (посилення) кримінальної відповідальності за вчинення окремих кримінальних правопорушень, зокрема корисливих, які вчинені в умовах воєнного стану. За таких умов вчинення кримінального правопорушення як проступку (для прикладу, учинення крадіжки в невеликих розмірах – умовно на суму 500 гривень) прирівнялось за ступенем суспільної небезпеки до тяжкого злочину (наприклад, вчинення крадіжки у великих розмірах (умовно на суму 800 000 гривень)). Така ситуація, за нашим переконанням, є сумнівною. Якщо дотримуватися принципів справедливості призначення покарання, урахування при його призначенні ступеня суспільної небезпеки правопорушення, то проступок і тяжкий злочин не можуть бути однаковими у своєму санкційному результаті (п'ять років позбавлення волі). Крім того при призначенні покарання судами має враховуватися не лише вчинення злочину/кримінального правопорушення в умовах воєнного стану, а саме обставина – воєнний стан, який особа використала як обставину, що вплинула на ступінь суспільної небезпеки як самого правопорушення, так і тієї ситуації, внаслідок якої вона вчинила це правопорушення.

По-друге, у Кримінальному кодексі України в ст. 67 передбачена також обставина, яка обтяжує покарання у вигляді «вчинення злочину з використанням умов воєнного або надзвичайного стану, інших надзвичайних подій» [11, п.11 ч.1 ст. 67]. Виникає питання: чи є такі обставини як «вчинення злочину в умовах воєнного стану» та «вчинення злочину з використанням умов воєнного або надзвичайного стану, інших надзвичайних подій» тотожними/різними, та як вони впливають на призначення покарання?

Учинення злочину з використанням умов воєнного або надзвичайного стану, інших надзвичайних подій, (зосередимо увагу саме на умовах воєнного стану) означає, що особа при вчиненні злочину умови воєнного стану використовує для полегшення вчинення злочину. *Учинення ж злочину в умовах воєнного стану* означає, що особа вчиняє злочин у період дії воєнного стану, при цьому такі умови не впливають на вчинення чи полегшення вчинення злочину. Тому можна сказати, що «вчинення злочину з використанням умов воєнного стану» та «вчинення злочину в умовах воєнного стану» є різними поняттями. Крім того «вчинення злочину з використанням умов воєнного стану» є обставиною, яка обтяжує покарання та *може бути* використана судом при призначенні покарання як ознака індивідуалізації покарання, водночас «вчинення злочину в умовах воєнного стану» є обтяжувальною обставиною (кваліфікуючою, особливо кваліфікуючою ознакою), яка, якщо вона унормована у положенні/ях статті Особливої частини Кримінального кодексу України, впливає на кваліфікацію діяння, обов'язково враховується як кваліфікуюча ознака та відповідно впливає на розмір покарання, визначений у санкції статті. Такої ж позиції дотримується й Касаційний кримінальний суд Верховного суду України (ухвала від 17.01.2023, справа № 404/3367/22, провадження № 51-207ск23) та Об'єднана палата Касаційного кримінального суду Верховного суду України.

У своєму рішенні від 15.01.2024 Об'єднана палата Касаційного кримінального суду Верховного суду України зазначила, що «норма закону України про кримінальну відповідальність, яка передбачає «вчинення кримінального правопорушення в умовах воєнного або надзвичайного стану», підлягає обов'язковому застосуванню, у той час як «вчинення злочину з використанням умов воєнного стану» (п. 11 ч. 1 ст. 67 КК України) як обставина, що обтяжує покарання, може бути врахована судом лише в аспекті індивідуалізації кримінальної відповідальності». Суд наголошує, що не слід ототожнювати диференціацію кримінальної відповідальності, яка визначається унормуванням як кваліфікуючої ознаки «вчинення кримінального

правопорушення в умовах воєнного або надзвичайного стану» та індивідуалізацією кримінальної відповідальності, яка здійснюється судом при призначенні покарання, використовуючи як обтяжувальну обставину «вчинення злочину з використанням умов воєнного стану» (п. 11 ч. 1 ст. 67 КК України) [12].

З дотриманням принципу справедливості покарання, його індивідуалізації та диференціації кримінальної відповідальності, законів логіки, правил законодавчої техніки та правотворчої діяльності можна з упевненістю стверджувати, що «вчинення кримінального правопорушення в умовах воєнного стану» та «вчинення злочину з використанням воєнного стану» є різними обставинами/ознаками, які при призначенні судами остаточного покарання мають правильно та точно враховуватися. Але не завжди ці обставини/ознаки, зокрема «вчинення злочину з використанням воєнного стану» судами належно враховуються. В умовах сьогодні, на жаль, коли є непоодинокі випадки перевищення влади та своїх службових повноважень представниками територіального центру комплектування та соціальної підтримки (далі – ТЦК та СП), кваліфікація таких діянь не завжди отримує належне правове рішення. Це зумовлено тим, що свідки/потерпілі вчиненого кримінального правопорушення воєнний стан використовують для вчинення кримінального правопорушення та для неправдивих свідчень щодо вчиненого кримінального правопорушення в суді з метою досягнення своїх цілей.

Одним із прикладів такої ситуації є скандальний інцидент, який наприкінці 2023 року відбувся в Одесі та отримав доволі несподіваний поворот щодо його вирішення. 22 грудня 2023 року на автомобілі швидкої допомоги приїхали представники ТЦК та СП, які для вручення повістки чоловікові щодо призову його військову службу за мобілізацією в особливий період намагалися заштовхати його в авто й поїхати в невідомому напрямку. Завдяки активним діям однієї з невідомих жінок, яка голосно кричала та намагалася перешкодити незаконним діям представників ТЦК та СП, протиправні дії були припинені. Але ситуація виявилась насправді дещо іншою. Як з'ясувалось згодом, дружина на прохання свого знайомого військовослужбовця, який займався доставленням до медичних закладів Одеси хворих і поранених із використанням службового спецтранспорту, мала на меті залякати свого чоловіка, з яким вона перебувала у шлюбнорозлучному процесі та не могла домовитись. Військовослужбовець, знаючи про таку ситуацію, зловживаючи своїм службовим становищем та враховуючи свій стан як військовослужбовця (який за зовнішніми ознаками може бути сприйнятий громадянами як представник ТЦК та СП), ситуацію в країні щодо необхідності залучення на військову службу за мобілізацією чоловіків призовного віку, погодився на це [13]. Діяльність військовослужбовця у цьому разі набула, з однієї сторони, ознак порушення порядку проходження військової служби, зловживання військовослужбовцем своїм службовим становищем, які учинені в умовах воєнного стану, так, з іншого боку, – викрадення особи, вчинення інших насильницьких дій, пов'язаних з їх учиненням та з використанням умов воєнного стану. Зрозуміло, що всі ці обставини при вирішенні ситуації повинні бути враховані. Проте, якщо б інцидент не набув розголосу і справа надійшла б до суду, то не виключено, що свідки такої ситуації, навряд чи надавали б правдиві свідчення. Воєнний стан вони б використали на свою користь, де в показах виправдовували б незаконні дії військовослужбовця, який захищає нашу державу та засуджували б чоловіка, який добровільно не виконує свій громадський обов'язок щодо військової служби.

Наведемо ще один приклад, який, знову ж таки завдяки розголосу, сподіваємося, набуде законного вирішення.

22 листопада 2023 року в час комендантської години п'ятеро чоловіків у військовій формі силоміць захопили чоловіка, який разом із дівчиною стояв біля будинку. Двоє із цих чоловіків тримали жінку, щоб не заважала їх діяльності та ображали її. Остання для документування незаконної діяльності військових намагалася записати все на телефон. Але військові вибили з рук жінки телефон та декілька раз жбурляли ним по асфальту, продовжуючи принижувати жінку [13]. Ця ситуація з урахуванням наявної інформації характеризується перевищенням своїх службових обов'язків особами, які є/були представниками ТЦК і СП, і які вчиняли насильницькі дії з використанням умов воєнного стану. Не факт, що у разі, коли ця справа надійде до суду, то вказані представники ТЦК та СП будуть надавати правдиві свідчення, де умови воєнного стану будуть доведені як такі, що використовувались ними для досягнення навряд чи законної мети. Проте таку ситуацію не слід розглядати лише з одного боку. Потерпілі (зокрема, чоловік, якого затримали) та свідки (жінка, в якої вибили телефон) у цій справі також могли вчиняти протиправні дії та відповідно для свого виправдання в суді можуть свідчити проти представників ТЦК та СП. Не можна однозначно, лише з урахуванням наданих окремих відеоматеріалів, заяв у пресі тощо, вести мову про вчинення незаконних дій з боку лише представників ТЦК та СП. У будь-якому разі поведінка та діяльність усіх сторін має бути ретельно досліджена.

В умовах сьогодні, коли для досягнення справедливого та законного рішення суду та водночас потреби забезпечення національної безпеки, територіальної цілісності нашої держави, зловживання воєнним станом не може бути виправданою для ухвалення остаточного рішення (потреба призову на військову службу за мобілізацією, захист національних інтересів, забезпечення територіальної цілісності тощо), підставою виправдання незаконних дій будь яких осіб, навіть військовослужбовців, представників ТЦК та СП. Зрозуміло, що в законодавстві з урахуванням умов сьогодні режим воєнного стану впливає як кваліфікацію діяння, так призначення покарання. Проте не всі статті Особливої частини Кримінального кодексу

України, як наприклад стаття 384 «Введення в оману суду або іншого уповноваженого органу», мають кваліфікуючу ознаку як «вчинення кримінального правопорушення в умовах воєнного стану». Така позиція законодавця є цілком виправданою та логічною, оскільки недоцільно у разі виникнення певних умов щоразу вносити зміни у законодавство, необґрунтовано перевантажуючи нормативний матеріал. Такі умови мають ураховуватися при призначенні покарання як індивідуалізації кримінальної відповідальності.

Висновки: Отже, з урахуванням проведеного аналізу законодавства, позицій Верховного Суду України, аналізу ситуацій сьогодення можна визначити такі узагальнення:

Зміна правового режиму в державі не впливає на кваліфікацію кримінального правопорушення «Введення в оману суду або іншого уповноваженого органу» за відсутності унормування в її положеннях такої кваліфікаційної ознаки. Водночас є особливості кримінальної відповідальності у разі вчинення вказаного правопорушення в умовах воєнного стану. У разі введення в оману суду в умовах воєнного стану судам слід звертати увагу на індивідуалізацію кримінальної відповідальності за вчинення вказаного правопорушення. Не може бути виправданою позиція жодної із сторін, чи то потреби призову на військову службу за мобілізацією, на особливий період, захисту національних інтересів, забезпечення територіальної цілісності при призначенні справедливого та законного рішення суду. «Вчинення кримінального правопорушення в умовах воєнного стану» та «вчинення злочину з використанням воєнного стану» є різними обставинами/ознаками, які впливають на кримінальну відповідальність визначаючи її диференціацію та індивідуалізацію.

Список використаних джерел:

1. Ніколаєнко Т.Б. Теоретико-правові засади призначення та виконання спеціальних покарань щодо військовослужбовців: монографія. 2-ге вид., доповн. Харків: Право, 2019. 560 с.
2. Звіт про склад засуджених : Судова статистика. Форма № 7. 2012 р. / Судова влада України. URL: <https://cutt.ly/k8oVPdT>.
3. Звіт про склад засуджених Судова статистика. Форма № 7. 2013 р. Судова влада України. URL: <https://cutt.ly/g8oVSCv>.
4. Звіт про склад засуджених : Судова статистика. Форма № 7. 2014 р. Судова влада України. URL: <https://cutt.ly/P8oC8LX>.
5. Звіт про склад засуджених : Судова статистика. Форма № 7. 2015 р. Судова влада України. URL: <https://cutt.ly/u8oVqmM>.
6. Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо посилення відповідальності за окремі військові злочини: Закон України від 12.02.2015 № 194-VIII/ Офіц. веб-портал Верховної Ради України. URL: <https://cutt.ly/v8o8a0g>.
7. Про затвердження Указу Президента України «Про введення воєнного стану в Україні»: Закон України від 26.11.2018 № 2630-VIII. Відомості Верховної Ради України, 2018, №48. ст.381.
8. Ніколаєнко Т.Б. Забезпечення військового правопорядку заходами кримінально-правового впливу в умовах режиму воєнного стану в Україні: проблеми та шляхи вирішення. *Military offences and war crimes: background, theory and practice* : collective monograph. Ed. by V.M. Stratonov. Riga, Latvia : «Baltija Publishing», 2023. С.493-524. <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-302-6-22>.
9. Про введення воєнного стану в Україні: Указ Президента України від 24.02.2022 № 64/2022. URL: <https://cutt.ly/Iw2rVlso>.
10. Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо посилення відповідальності за мародерство: Закон України від 03.03.2022 № 2117-IX. URL: <https://cutt.ly/bw2r8yfA>.
11. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05.04.2001. URL: <https://cutt.ly/nw2toSsF>.
12. Мамченко Н. Об'єднана палата ККС ВС поставила крапку у питанні застосування ознаки «в умовах воєнного стану» при призначенні покарання: стаття. *Судово-юридична газета. Публікації*. 2024. 28 січня. URL: <http://surl.li/qllai>.
13. Козова Л.Скандал із «представниками ТЦК» на швидкій в Одесі: історія отримала несподіваний поворот. УНІАН. 2023, 22 грудня. URL: <http://surl.li/rpxku>
14. Швець М. Чоловіка запакували в авто, а в жінки вибили з рук телефон: у Львові черговий скандал із працівником ТЦК. *Аностроф*. 2023, 22 листопада. URL: <http://surl.li/rpxke>.